

[Kirkeministeren.]

kirker med 3 eller flere præster skal besættes på særlig måde, idet der af ministeriet skal udpeges 3 blandt samtlige ansøgere, som menighedsrådet så er begrænset til at vælge imellem på nærmere fastsat måde. Der er næppe tvivl om, at denne bestemmelse allerede har gjort nytte. Men de herved åbnede muligheder er langtfra tilstrækkelige til at løse spørgsmålet.

Hertil kommer, at lovændringen fra 1953 kun omfatter embeder under udprægede byforhold. Der må her tages ganske særlige hensyn, således at kun en begrænset kreds af dem, der skulle hjælpes, kan komme i betragtning som egnede. Det nu foreliggende forslag må derfor tages som et nødvendigt supplement til den tidligere begrænsede ordning. Men jeg skal samtidig påpege, at det, hvis man anerkender, at der foreligger et spørgsmål, som kræver en løsning, er uheldigt, at det kun er visse bestemte menigheder, der skal have byrden ved sagens løsning. Det kan vel være rimeligt, at man der, hvor man har mere end to præster ved samme kirke, yder et større bidrag end andre steder, således som fastsat i den omtalte lovbestemmelse, hvorefter menigheden i sådanne tilfælde først skal afgive et af embederne til en særordning. Menighederne i den øvrige del af landet bør også give deres bidrag til løsning af det fælles problem. Og det kan vist ikke være for vidtgående at foreslå, at hver menighed skal afgive en del af sine rettigheder så sjældent som hver tiende gang, embedet bliver ledigt.

Løvrigt skal jeg tillade mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget, herunder til at lovforslaget er udarbejdet på grundlag af en del af det lovforslag angående ændring i menighedsrådsloven, som blev fremsat i 1948, men med forskellige ændringer og da specielt med den ændring, at menighedsrådet skal have 6 ansøgere at vælge imellem, samt at tilsvarende regel også skal gælde de tidligere omtalte købstadembeder, hvor der nu kun præsenteres menighedsrådet 3 ansøgere. Jeg mener, at det herved skulle sikres, at der altid blandt de udpegede ansøgere vil være præster, som også menighedsrådene vil finde passende til de særlige forhold i vedkommende menighed.

Løvrigt er jeg naturligvis villig til at tage

op til fordomsfri drøftelse de forslag, som muligt måtte fremkomme under sagens behandling i det høje ting, under forudsætning af, at forslagene er egnede bidrag til løsning af problemet, selvom de skulle afvige væsentligt fra de tanker, der har fundet udtryk i det foreliggende lovforslag.

Undervisningsministeren (Bomholt): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om lønninger og pensioner for lærere ved folkeskolen på Færøerne*.

Efter dette lovforslag foreslås oprettet en stilling som skolekonsulent for folkeskolen på Færøerne samt skabt hjemmel for, at færøske folketingsmænd, der er lærere ved folkeskolen på Færøerne, med hensyn til godtgørelse for de vikarudgifter, stillingen som folketingsmand påfører dem, ligestilles med folketingsmænd, der er lærere ved folkeskolen i det øvrige kongerige.

Der har på Færøerne allerede gennem længere tid bestået et ønske om oprettelse af en selvstændig konsulentstilling for den færøske folkeskole til afløsning af den fra ældre tid bestående bygdeinspektion, der blev udøvet af aktivt virkende lærere, siden 1938 således, at der har været en særlig inspektør med idrætten. Da denne ordning i det hele ansås for forældet og utilstrækkelig, foreslog Færøernes skoledirektion i 1938 oprettelse af en konsulentstilling på linie med de amtskonsulentstillinger, der for det øvrige kongeriges vedkommende var skabt ved skoletilsynsloven af 1933. Dette forslag mødtes med velvilje fra alle sider, og ved finansloven for finansåret 1939—40 skabtes hjemmel for afholdelse af statens bidrag til afløsning af en honorarlønnet amtsskolekonsulent på Færøerne. På grund af krigen blev stillingen imidlertid aldrig besat, og bevillingen bortfaldt i 1950—51.

Ved forhandlingerne i forbindelse med forslaget til den færøske lærerlønningslov af 1949 blev spørgsmålet påny overvejet, men der opnåedes ikke enighed om stillingens nærmere karakter, og lagting og landsstyre indskrænkede sig herefter til for landskassens regning at oprette en fast stilling som idrætsinspektør, således at denne stillings indehaver kunne påtage sig en del af de opgaver, der skulle påhvile en konsulent. I 1953 har lagtinget vedtaget at nedlægge